

Wat een lef!

In 1987 leerde ik Corrie kennen. Ze stuurde me haar bundel *Lijfeigene*. Ik was journaliste met als specialisatie theologie. Had misschien teksten van mij gelezen. Dacht dat ik haar gedichten wel zou snappen. Maar ik was druk met toestanden in de wereld. Zeven jaar later kwam ze met een vraag. 'Mag ik een paar uur tegen jou praten en dat jij het opneemt en uittypt, zodat ik weet wat ik allemaal denk.'

Al na de eerste regels van die uren durende alleenspraak, twee cassettebandjes vol, zestien pagina's lang, begon ik iets van haar gedichten te begrijpen.

Haar eerste zinnen: 'Ik zou in het interview Godelieve kunnen zijn, waarin ik een mens ben, die staat voor het samengaan van mensen met God. Godelieve die stem wordt van het nog niet volwassen zoeken naar de eenheid van God en mensen. De eenheid van lichaam, ziel en geest en het vloeiend en doorstromend contact met de geest van het prana of qi - spirituele energie - of hoe je dat ook noemen wilt.'

Op haar vierde ontdekte ze haar gave. Ze woonde levenslang bij haar in. Ze kon er nauwelijks over praten. Gelukkig zag haar moeder hetzelfde licht.

De lef zit hem in de moed om in een 'theologische' wereld waarin ze opgroeide, werkte en leefde, waarmee onze cultuur is doordrenkt, te vertrouwen op wat haar eigen 'weten' was. Haar kracht verwijst voor mij naar Hildegard von Bingen (1098-1179), die zich evenmin de mond liet snoeren.

als ik de dood
ben doorgekropen
en wegvlieg
met een vleugje kon